

Arrest

nr. 255 610 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 mei 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de terechtzitting van 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 februari 2020.

1.2. Op 27 oktober 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 11 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad Bogota (dep. Cudinamarca), waar u in uw kindertijd opgroeide. U heeft één broer, L.(...) A.(...) (°1996). Uw vader werkte initieel als biochemicus voor een bedrijf in Colombia, waarbij hij boeren uit armere buurten hielp op het vlak van gezondheid. Hij was eveneens betrokken bij de plaatselijke kerk. Uw moeder was interieurvormgeefster en eveneens verwickeld in het kerkgebeuren. Op 15 september 2001 verdween zij en een dag later, op 16 september 2001, werd zij op gewelddadige wijze gedood in het dorp Tenjo, in de contreien van Bogota. U meent dat de paramilitairen van de AUC (Autodefensas Unidas de Colombia) achter haar moord zitten, omwille van het liefdadigheidswerk van uw vader. Uw vader bracht een officieel onderzoek op gang, maar moest dit 4 of 5 jaar na de moord stopzetten, omdat men anders u of uw broer zou vermoorden. Omwille van de onveiligheid moest uw gezin in de periode na uw moeders dood dikwijls verhuizen en kon u gedurende twee jaar niet naar school gaan. Toen u 16 jaar oud was, verhuisde u naar familieleden in Tunja (dep. Boyaca).

Uiteindelijk verliet u met uw gezin uw land van herkomst in december 2009. Uw vader was een relatie begonnen met een Colombiaanse vrouw die eerder al naar El Salvador verhuisd was en omwille van de gevaarlijke situatie na de moord op uw moeder, besloten jullie allen daar een nieuw leven op te starten. Jullie vestigden zich in Escalon, een gegoede buurt van San Salvador. Later behaalde u in El Salvador een universitair diploma communicatie en vanaf 2019 ging u aan het werk, eerst bij het bedrijf Ficacia en vervolgens bij Ventas Cooperativas. Op relationeel vlak verkeert u sinds november 2018 met de Salvadoraan R.(...) J.(...) A.(...) M.(...) (CG: X; OV: X). Sindsdien ging u bij hem en zijn gezin inwonen. Door de jaren heen reisde u verschillende keren terug naar Colombia om een aantal administratieve formaliteiten te regelen; u verbleef toen steeds bij uw tante in Bogota. Tijdens uw laatste reis in 2017-2018 kreeg uw tante via de kerkgemeenschap te horen dat de paramilitairen wisten dat u in het land was. Sindsdien bent u nooit meer teruggekeerd naar Colombia.

In El Salvador begon uw partner R. vanaf 6 juli 2019 te werken als gerant van de bar Terapia in de wijk Zona Rosa (San Salvador). Op 4 augustus 2019 's nachts ontstonden er in zijn zaak moeilijkheden met twee personen. Zij zochten amok met andere klanten en bleek dat zij gewapend waren, waarop R. zijn privébewaking inschakelde en hen uit de bar liet zetten. Een half uur later werd hij opgezocht door de politie, die hem wist te vertellen dat een van die twee klanten, tevens een bendelid, kort daarvoor gedood was door de securityagent van een nabijgelegen bar. De andere van de twee bezocht later, op 10 september 2019, nogmaals zijn bar samen met een kompaan. Hij kwam naar uw partner toe en zei dat zijn vriend door uw partners schuld vermoord was, omdat hij hem voorheen buiten gegooid had. Vervolgens merkte R. dat deze persoon aanstalten maakte om hem te slaan, waarna de bewakingsagenten hem (en de andere) buiten zetten. Via de bewaker kwam uw partner toen te weten dat deze persoon onder de alias El Chowi bekend is. Deze is aangesloten bij de bende 18. Andermaal, op 15 september 2019, kreeg uw vriend R. via zijn walkietalkie te horen van zijn securityagent dat El Chowi, deze keer samen met drie anderen, opnieuw zijn bar probeerde te betreden. R. gaf het bevel hen niet binnen te laten, waarop zij na 10 minuten weggingen. Na het beëindigen van zijn shift om 4 uur 's ochtends ging uw partner naar zijn auto op de parking, wanneer hij plotseling benaderd werd door vier personen, waaronder El Chowi. Deze laatste zei dat hij hem niet vergeten was en liet een pistool zien. Echter kon R.'s privébewaking ingrijpen waardoor zij allen weggingen, meer bepaald in een grijze Honda Civic van het jaar 2010-2011. 's Anderendaags sprak R. met zijn oom L. A., een militair, die hem adviseerde ontslag te nemen bij Terapia omwille van het inherente gevaar.

Op 1 oktober 2019 startte uw vriend R. met een nieuwe job als gerant, ditmaal in La Veinte, een drankgelegenheden in de wijk San Benito (San Salvador). Sederdien begon u zelf dikwijls achtervolgd te worden wanneer u met de auto onderweg was. Op 2 november 2019 lichtte u uw vriend R. in dat u in verwachting was. Om dit te vieren, hielden jullie op 6 november 2019 een bijeenkomst met vrienden in La Veinte. R. was toen reeds aanwezig in zijn zaak. Onderweg naar daar, belde u R. op met het bericht dat u opnieuw achtervolgd werd en, wanneer u aankwam, zag R. diezelfde Honda Civic passeren en weggrijden. Die dag gebeurde er verder niets. Op de vrijdag van diezelfde week was R. aan het werk, toen een van zijn obers hem meldde dat u naar een bepaalde tafel geroepen werd.

Bleek dat dit El Chowi was, samen met twee anderen. R. verschuilde zich tot diep in de nacht in zijn kantooruimte tot wanneer zij weggingen. Later, aangekomen bij zijn wagen, merkte uw partner dat de twee vensters aan de bestuurderskant kapotgeslagen waren. Hij belde vervolgens naar de politie en vertelde hen alles, maar zij zeiden dat ze niets konden doen vermits er geen sprake was van diefstal. De dag nadien probeerde R. zijn baas – de eigenaar van La Veinte – te contacteren, maar deze leek van de aardbol verdwenen te zijn. In de periode daarna hoorde R. via zijn boekhoudster dat er een aanhoudingsbevel tegen hem was uitgevaardigd omwille van drugverkoop in een andere drankgelegenheden. Omdat hij niet betrokken wilde geraken bij deze perikelen en gezien het voorval met El Chowi, nam uw partner op 16 november 2019 uw ontslag bij La Veinte.

Op 1 december 2019 ging R. terug aan het werk, deze keer als gerant in de bar Los Toros in de wijk El Cafetalon. Op 9 december 2019 was u zelf een klant gaan bezoeken voor uw werk. Wanneer u buitenkwam rond 16 uur en in uw wagen wilde stappen, werd u onderschept door een man op een motorfiets. Deze greep u vast bij de hals, plaatste een wapen tegen uw riem en vroeg naar uw partner. U antwoordde dat R. aan het werk was in La Herradura, een andere bar, om hem zo met een kluitje in het riet te sturen. Hierop duwde uw belager u tegen de auto, waarop hij wegging. Later vertrok ook u met uw wagen, maar door het vershot van voorheen reed u tegen een cementblok. Vervolgens belde u uw vader op, die u kwam ophalen en onder zijn vleugels nam. U lichtte R. hierover in via de telefoon, maar hij bleef die avond en nacht verder werken. Diezelfde nacht, op 10 december 2019, belde u R. opnieuw op om half 3. U vertelde hem dat u onderweg was naar het ziekenhuis met uw vader, omdat u een plas bloed in uw bed had gevonden. Ook R. vertrok hierna naar het ziekenhuis. Daar aangekomen, vernamen jullie dat u een miskraam had opgelopen, vermoedelijk omwille van een vershot, een slag of een dergelijke impact. Hierop sukkelde u in een depressie; u nam diezelfde dag ontslag op uw werk. Vanaf toen bleef u constant thuis. U ging vervolgens van 27 december 2019 tot en met 1 januari 2020 Oudjaar vieren in Mexico met vriendinnen, een reis die u van hen cadeau had gekregen om u op te beuren na het verlies van uw baby.

Op 11 januari 2020 was R. aan het werk in Los Toros, toen hij rond sluitingstijd opeens El Chowi zag zitten aan een tafeltje, samen met drie anderen. Uw partner ging zich verstoppen in de keuken tot zij weggingen. Later begaf hij zich naar zijn auto en op het moment dat hij wilde instappen, stapte er een persoon uit een andere wagen, die hem met zijn ene hand onder schot hield en hem met zijn andere hand uit zijn auto sleurde. Daarna schopte hij R. in de lies met zijn knie, waardoor hij op de grond viel, en zij stampten beiden tegen zijn benen en rug. Uw partner liep toen geen grote verwondingen op, maar had wel veel pijn. Het individu met het wapen zei hem vervolgens dat hij voor hem zou moeten werken, omwille van het gedode bendelid en omdat hij tegen hem gelogen had. Meer bepaald droeg hij R. op 20.000 dollar bij elkaar te rapen door het innen van renta. Op dat moment kwam R.'s privébewaking tussenbeide, waardoor de twee mannen in hun wagen stapten en weggingen. Een half uur nadien reed R. zelf met de auto naar huis. 's Anderendaags ging hij opnieuw te rade bij zijn oom uit het leger; deze zei dat het beter was dat R. El Salvador zou verlaten. Hij raadde hem aan een paspoort aan te vragen en naar de Verenigde Staten te vluchten. Ook zocht hij vanaf toen met u een ander onderkomen in een appartement in de wijk Escalon.

Op 18 januari 2020 ging u samen met uw partner naar de markt La Tiendona – R. moest een aantal boodschappen doen voor zijn bar. Bij terugkeer stapten jullie in jullie wagen, wanneer R. opeens een pistool voelde langs achteren en het bevel kreeg door te rijden. Het was El Chowi, die samen met een kompaan jullie auto was binnengedrongen. De andere persoon zei dat R. in Escalon renta zou moeten gaan innen en zo de voorvermelde 20.000 dollar per maand zou moeten verzamelen voor hen. Gedurende die autorit probeerde een van de bendeleden u aan te randen. Ter hoogte van Soyapango moest uw partner dan de wagen stoppen, waarna de twee belagers uitstapten en uw partner met u wegreed richting het shoppingcenter Metro Centro. R. had daar afgesproken met zijn oom, de militair, die jullie nu aanspoorde om naar Europa te vluchten aangezien daar geen visumvereisten zijn. Na verschillende internetopzoeking kwam uw partner steeds terecht bij België. Op 21 januari 2020 kochten jullie vliegtickets naar Brussel aan; na die datum verlieten jullie het appartement en begonnen jullie in 3 à 4 motels te verblijven in de wijken Escalon en Mas Ferrer. Volgend op een familiesamenkomst in het huis van een vertrouweling, vlogen u en uw vriend R. op 9 februari 2020 van San Salvador via Madrid naar Brussel, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Op 11 februari 2020 dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ongeveer een week na jullie vertrek zijn uw schoonmoeder en schoonzus verhuisd naar de wijk Santa Elena (San Salvador) om te vermijden dat zij betrokken zouden raken bij jullie problemen.

Uw schoonmoeder keerde nooit meer terug naar het ouderlijke huis in Loma Linda; zij hoorde wel via de vroegere burens dat er af en toe een grijze Honda Civic in de straat passeert. Verder kreeg R. sinds jullie aankomst in België een notificatie dat iemand vanuit Soyapango heeft proberen in te loggen op zijn Facebookprofiel. Hij heeft het account thans afgesloten.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden vermoord en verkracht door de paramilitairen. In het geval van een terugkeer naar El Salvador vreest u te worden gedood door El Chowi en zijn entourage.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Colombiaans paspoort, een kopie van uw Colombiaanse identiteitskaart, een kopie van uw Salvadoraanse verblijfskaart, een kopie van uw rijbewijs, een foto van een auto met blikshade, foto's van de bars Terapia en La Veinte waar uw partner gewerkt heeft, een online nieuwsbericht over de dood van een bendelid, een online nieuwsbericht over het aanhoudingsbevel tegen uw partners voormalige baas bij La Veinte, een online nieuwsbericht over een schietpartij op de markt La Tiendona, een online nieuwsbericht over akkoorden tussen de Salvadoraanse president en de plaatselijke bendes, een kopie van de overlijdensakte van uw partners vader, een kopie van een tewerkstellingsattest van bar Terapia samen met een bestellingsbriefje, een kopie van uw diploma, een kopie van het attest van overlijden van uw moeder, drie schermopnames van Google Maps van de bars waar uw partner werkte en, tot slot, een kopie van enkele pagina's van uw partners vervallen paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u in december 2009 met uw vader en uw broer naar El Salvador verhuisde (CGVS, p.4; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde duidelijk dat u nooit Salvadoraanse nationaliteit verwierf (CGVS, p.8), waardoor u in wezen een Colombiaans staatsburger blijft. In dit verband dient te worden aangestipt dat, hoewel u zich beroept op asielmotieven ten aanzien van zowel El Salvador als Colombia, u dus niet over de Salvadoraanse nationaliteit beschikt en bijgevolg uw verzoek om internationale bescherming en uw actuele vrees uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia. Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit.

Los daarvan kan worden toegevoegd dat u zich, wat El Salvador betreft, op dezelfde asielmotieven beroept als uw partner R. J. A. M. (CG: X; OV: X) en dat het CGVS in zijn hoofde overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn ingeroepen vrees voor vervolging en/of ernstige schade. Een kopie van deze beslissing en van de notities van het persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier.

Voor wat betreft de vrees die u inroept tegenover Colombia moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende documentaire bewijzen neerlegt waarmee u kunt staven dat uw moeder effectief om het leven kwam ten gevolge van een gerichte aanval vanwege een paramilitaire groep.

Zo verklaarde u dat het Colombiaanse parket gedurende vier à vijf jaar onderzoek voerde naar haar dood, maar vreemd genoeg kunt u hiervan geen enkel bewijsstuk neerleggen (CGVS, p.10-11). Enig persbericht omtrent de vermeende moord hebt u evenmin (CGVS, p.11). Het enige document dat u, weliswaar zeer laat, indient dienaangaande is een attest van overlijden, uitgevaardigd door het Colombiaanse Ministerie van Volksgezondheid. Het gaat hier echter om een kopie waarvan de authenticiteit geenszins nagegaan kan worden en, hoewel het attest vermeldt dat zij verwondingen opliep, biedt het geen zicht op de vermeende dader(s), noch op de precieze omstandigheden waarin uw moeder om het leven kwam. Het vormt dus geen enkel begin van bewijs. Dat de paramilitairen achter haar dood zouden zitten en u ten gevolge daarvan alsnog een vrees voor deze personen zou moeten koesteren, blijft dan ook een blote bewering van uwentwege. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen over uw moeders vermeende doodsoorzaak niet overeenstemmen met de info op het gekopieerde attest. Hoewel u op het CGVS verklaart dat uw moeder drie schoten in het hart kreeg (CGVS, p.10), maakt het document louter melding van snijwonden, zonder meer. Dat u dan later in het kader van een opmerking bij het gehoorverslag schrijft dat u geen 'schoten' maar 'messteken' bedoelde, is zeer merkwaardig, mede gezien u pas een maand na het persoonlijk onderhoud dat attest overmaakte. Los daarvan gaf u tijdens het CGVS-gehoor geen enkele blijk van eventuele vertaalproblemen en gaf u tweemaal aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p.2, 16).

Verder dient te worden onderlijnd dat de dood van uw moeder van het jaar 2001 dateert en aldus zeer lang geleden heeft plaatsgevonden (CGVS, p.6 + attest van overlijden toegevoegd aan groene map administratief dossier). Nadien bent u nog gedurende acht jaar in het land gebleven, waarvan zeven jaar in Bogota, tevens dezelfde streek waar uw moeder vermoord zou zijn (CGVS, p.4). Dit doet twijfelen aan de gevaarlijke situatie voor u in Colombia waarnaar u refereert. Men kan er immers van uit gaan dat, indien uw vader werkelijk vreesde dat het leven van u en uw broer in gevaar waren, hij allicht geen zeven jaar zou talmen alvorens jullie uit die stad weg te halen.

Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat de concrete aanleiding voor jullie uiteindelijke verhuis naar El Salvador niet zozeer de problemen in Colombia waren, dan wel het feit dat uw vader daar een job had gevonden en een vrouw had leren kennen die daar reeds woonde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.3). Overigens maakt u nergens in uw verklaringen melding van een eventuele asielaanvraag in El Salvador omwille van de problemen die uw gezin zou hebben gekend in Colombia. Nochtans geeft de bij het administratief dossier gevoegde informatie aan dat dergelijke asielprocedure sedert 2002 bestaat en dat onder meer Colombianen er gebruik van maakten.

Bovendien is het, rekening houdend met uw relaas, zeer eigenaardig dat u sinds uw verhuis naar El Salvador nog minstens 4 keer op eigen initiatief teruggereisd bent naar Colombia. Zo verklaarde u dat u in 2010 gedurende twee maanden terugging en nog een week in april 2016 (CGVS, p.9). Verder blijkt uit de stempels in uw paspoort dat u eveneens in Colombia verbleef van 3 december 2016 tot 9 januari 2017 en van 3 december 2017 tot 16 januari 2018 (zie groene map administratief dossier). Dit alles strookt niet met uw bewering als zou u niet kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er vreesde gedood te worden (CGVS, p.12). De beweegredenen die u aanhaalde voor die reizen kunnen overigens niet overtuigen. Dat u in 2010 moest terugreizen omdat u schooldocumenten nodig had om zodoende verder te kunnen studeren in El Salvador (CGVS, p.12), valt niet ernstig te nemen. Zulke formaliteiten kunnen immers gemakkelijk via (al dan niet elektronische) post geregeld worden. Dat u in die andere periodes moest terugkeren om de erfenis van uw moeder te regelen, kan evenmin overtuigen. Per slot van rekening stierf moeder reeds in 2001 en kon u uiteindelijk dan toch een volmacht geven aan uw tante in Colombia (CGVS, p.7, 12).

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade wordt verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw vaders situatie. Zo liet u uitschijnen dat uw moeder vermoord werd bij wijze van een vergeldingsactie door de paramilitairen, dit omwille van de liefdadigheidsactiviteiten van uw vader (CGVS, p.10). Na haar dood zou hij nog verschillende keren bedreigd geweest zijn via de telefoon (CGVS, p.11). Uw vader zou dan ook de hoofdoorzaak zijn van de problemen van jullie gezin, volgens u zou hij om die reden nooit meer teruggekeerd zijn naar Colombia na jullie verhuis naar El Salvador (CGVS, p.11, 12). Echter blijkt na analyse van zijn Facebookprofiel dat hij wel degelijk nog teruggekeerd is naar Colombia in 2019 en daar tal van vakantiekiekjes over publiceerde (zie blauwe map administratief dossier). Het feit dat uw vader überhaupt terugreist, alsook dat hij open en bloot zijn locatie in Colombia prijsgeeft, ondergraaft dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aldaar. Bovendien laat dit het CGVS toe te vermoeden dat uw verklaringen bedrieglijk zijn, aangezien u letterlijk stelde dat uw vader nooit meer teruggereisd was naar Colombia (CGVS, p.12).

In het licht van al het voorgaande kan uw verklaring, als zouden de paramilitairen u in het vizier hebben gehad tijdens uw laatste verblijf naar Colombia, bezwaarlijk voor waar worden aangenomen (CGVS, p.7, 12). Het is namelijk hoogst ongeloofwaardig dat uw tante, toevallig wanneer u in Colombia bent, dergelijk telefoontje krijgt via derden terwijl zij in het eerdere verloop van haar leven geen enkele noemenswaardige problemen heeft gekend (CGVS, p.7). Overigens heeft u zelf tijdens uw verschillende reizen naar Colombia nooit rechtstreeks te maken gekregen met bedreigingen of enige vorm van laster, cf. uw verklaringen. Indien het de paramilitairen menens was, zouden zij wellicht iets van zich laten horen hebben gedurende de 19 jaar na uw moeders dood, in casu quod non.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Derhalve kan er u noch de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève, noch de status van subsidiair beschermde, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, worden toegekend.

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bieden zicht op uw identiteit en op het feit dat u de Colombiaanse nationaliteit bezit (zie supra). Dit valt eveneens af te lezen op uw Salvadoraanse verblijfskaart. Het feit dat u verder een rijbewijs en een diploma communicatie hebt, wordt evenmin betwist. De resterende documenten hebben verder geen betrekking op uw vluchtmotieven uit Colombia.

Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben voorts geen betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht op kunnen werpen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de Conventie van Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980; de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

Verzoekster stelt enkele elementen uit het feitenrelaas van de bestreden beslissing te willen verbeteren, en met name dat zij op 9 december 2019 werd onderschept door twee personen, alsook dat R. niet in het Metrocentro had afgesproken met zijn oom, maar dat ze zijn oom van daar hebben opgebeld.

Na een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming argumenteert verzoeker het volgende met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar relaas:

“Verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat de verklaringen van verzoekster tegenstrijdig zouden zijn met de inhoud van het overlijdens akte. Door zo te handelen beslist de verwerende partij geen rekening te houden met de opmerkingen die door verzoekster werden gemaakt. Het neemt ook tijd om het verslag van het persoonlijk onderhoud te vertalen en de opmerkingen over te maken. Door te eisen dat verzoekster documentaire bewijzen zou neerleggen die expliciet de doodsoorzaak alsook de auteurs van de moord van haar moeder zouden bevestigen maakt verwerende partij een onredelijke toepassing van het bewijslast. Het overlijdensakte moet als een begin van bewijs worden beschouwd dat de moeder van verzoekster inderdaad gericht vermoord werd in 2001. De vlucht van verzoekster en haar familie naar El Salvador is een bevestiging dat het voor hen nog steeds niet veilig was, jaren na de moord van haar moeder. Het feit dat verzoekster nog amper terugkeerde in Colombia is daar een verdere bevestiging van. Verwerende partij kan niet zomaar stellen dat de verzoekster in 2010 eenvoudig documenten zou kunnen verkrijgen gemakkelijk via post of elektronisch zou kunnen geregeld worden, want dit is niet het geval in 2010. Verzoekster kon haar erfenis ook onmogelijk op afstand regelen. Haar korte terugkeer reizen zijn dus steeds noodzakelijk. De ernst van haar vrees en de intensiteit van het risico op vervolging moet ook worden onderzocht rekening houdende met de specifieke elementen van haar profiel, onder andere het feit dat verzoekster Colombia sinds heel klein is gevlucht, op beslissing van haar vader, en dus niet vertrouwd is met dit land.”

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoekster als volgt: *“Uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen de machtvacuum overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7). Verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia. Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter niet alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade. Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt.*

De motivatie van het CGVS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.

Daarnaast moeten twee andere conclusies van het CGVS bekritiseerd worden: het verschil die gemaakt wordt tussen rurale en stedelijke gebieden en tussen criminele en conflict gerelateerde geweld. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld die in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict. Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio : "...". Dat het rode kruis een verschil maakt tussen het geweld in de steden en op het platteland en stelt dat het stedelijk geweld geen verband houdt met conflict geweld vloeit voort uit hun mandaat en het internationaal recht dat deze organisatie hanteert (zie o.m. de link in nota 324): zie toetsen de situatie aan het internationaal humanitair recht in geval van conflicten. De notie van gewapend conflict in het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 verschilt echter van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en kan niet per analogie worden toegepast. In haar arrest in de zaak C-285/12 de dato 30 januari 2014 naar aanleiding van een prejudiciële vraag gesteld door de Raad van Staat in de zaak Ahoubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat die notie onafhankelijk dient geïnterpreteerd te worden van het internationaal humanitair recht: "...". In zijn Conclusie³ voorgesteld op 18 juli 2013 had de Advocaat Generaal, Paolo Mengozzi, ook gepleit van een interpretatie van de notie beschreven in 48/4 § 2 c) onafhankelijk van het van het internationaal humanitair recht. Verder had hij meer uitleg gegeven over de manier waarop die notie, volgens hem, diende te worden geïnterpreteerd en, in dat verband, had de mening geuit dat het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was: "...". In haar « Note sur l'interprétation de la notion de 'conflict armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »⁴ had de UNHCR het standpunt geuit dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als « gewapende conflict » gedefinieerd is: "...". Er moet dus worden besloten dat het geweld in Colombia, inbegrepen in de hoofdstad Bogota een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen. Het profiel van verzoekende partij toont aan dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, gezien haar ervaring met de paramilitairen en haar lange afwezigheid van het land. Om al deze redenen moet het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend."

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. bewijs dat verzoekende partij over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 20 mei 2021 neer met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep. Uit de toegevoegde documenten blijkt dat Bpost zich excuseert voor het niet afgeven van het ontvangstbewijs van aangetekende zending van de bestreden beslissing die op 12 februari 2021 zou zijn aangeboden op de gekozen woonplaats van verzoekster en verder bevestigt dat de aangetekende zending pas op 19 januari 2021 in ontvangst werd genomen. Verwerende partij verklaart ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Gelet op het voorgaande komt de Raad tot de vaststelling dat een geldige kennisgeving slechts plaatsvond op 19 januari 2021 en dat het beroep derhalve tijdig is.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende*

verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeksters vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoekster is geboren en getogen in Colombia. Volgens haar verklaringen zet de vader van verzoekster zich in voor arme boeren en is hij betrokken bij een kerkgemeenschap. Op 15 september 2001 verdwijnt de moeder van verzoekster. Zij wordt op gewelddadige wijze vermoord door een paramilitaire groepering. Het gerechtelijk onderzoek naar deze moord wordt na vier à vijf jaar stopgezet omwille van het risico dat dit oplevert voor verzoekster en haar broer. Verzoekster en haar familie verhuizen regelmatig omwille van veiligheidsredenen. In 2009 verhuist verzoekster met haar gezin naar El Salvador. Ze begint een relatie met R. J. A. M., van Salvadoraanse nationaliteit. Ze keert gedurende de jaren verschillende keren terug naar Colombia om administratieve formaliteiten te regelen. In 2007-2018 krijgt verzoekster tijdens haar laatste reis te horen dat de paramilitairen wisten dat ze was teruggekeerd.

De partner van verzoekster werkt in verschillende bars in El Salvador en geraakt in conflict met een bendelid van bende 18. Verzoekster wordt in het kader van dit conflict onder andere aangevallen door een onbekende man en krijgt nadien een miskraam. Verzoekster en haar partner maken verschillende gewelddadige incidenten mee door toedoen van de bende 18, en verlaten daarom El Salvador op 9 februari 2020.

5.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster enkel de Colombiaanse nationaliteit bezit, en dat haar verzoek om internationale bescherming enkel ten aanzien van Colombia is beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent geschreven: *“Om te beginnen stelt het CGVS vast dat u in december 2009 met uw vader en uw broer naar El Salvador verhuisde (CGVS, p.4; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde duidelijk dat u nooit Salvadoraanse nationaliteit verwierf (CGVS, p.8), waardoor u in wezen een Colombiaans staatsburger blijft. In dit verband dient te worden aangestipt dat, hoewel u zich beroept op asielmotieven ten aanzien van zowel El Salvador als Colombia, u dus niet over de Salvadoraanse nationaliteit beschikt en bijgevolg uw verzoek om internationale bescherming en uw actuele vrees uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia. Hierbij is het van belang erop te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit.”* In het verzoekschrift wordt niet betwist dat Colombia het land is ten aanzien van hetwelke verzoeksters verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld.

5.4. Verzoekster legt een kopie van haar Colombiaans paspoort, haar Colombiaanse identiteitskaart en haar rijbewijs neer. Verzoekster toont daarmee haar identiteit en Colombiaanse nationaliteit aan, die niet betwist worden door verwerende partij. De kopie van de Salvadoraanse verblijfskaart staat enkel dat verzoekster legaal in El Salvador verbleef, hetgeen evenmin een betwist element vormt.

Verder legt verzoekster een foto neer van een auto met bliksschade, foto's van de bars Terapia en La Veinte waar haar partner gewerkt heeft, een online nieuwsbericht over de dood van een bendelid, een online nieuwsbericht over het aanhoudingsbevel tegen haar partners voormalige baas bij La Veinte, een online nieuwsbericht over een schietpartij op de markt La Tiendona, een online nieuwsbericht over akkoorden tussen de Salvadoraanse president en de plaatselijke bendes, een kopie van een tewerkstellingsattest van bar Terapia samen met een bestellingsbriefje, en drie schermopnames van Google Maps van de bars waar haar partner werkte. Deze documenten hebben betrekking op de problemen die verzoekster en haar vriend in El Salvador verklaren te hebben gekend en zijn niet relevant voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, namelijk Colombia en kunnen dan ook haar nood aan internationale bescherming niet aantonen. Hetzelfde geldt voor de kopie van enkele pagina's van haar partners vervallen Salvadoraans paspoort .

Verzoekster legt één document neer om haar stelling te staven dat haar moeder in 2001 door paramilitairen werd vermoord. Het betreft de kopie van de overlijdensakte. De bestreden beslissing vermeldt betreffende het gebrek aan documenten betreffende het overlijden van de moeder van verzoekster op goede gronden het volgende: *“Voor wat betreft de vrees die u inroept tegenover Colombia moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende documentaire bewijzen neerlegt waarmee u kunt staven dat uw moeder effectief om het leven kwam ten gevolge van een gerichte aanval vanwege een paramilitaire groep. Zo verklaarde u dat het Colombiaanse parket gedurende vier à vijf jaar onderzoek voerde naar haar dood, maar vreemd genoeg kunt u hiervan geen enkel bewijsstuk neerleggen (CGVS, p.10-11). Enig persbericht omtrent de vermeende moord hebt u evenmin (CGVS, p.11). Het enige document dat u, weliswaar zeer laattijdig, indient dienaangaande is een attest van overlijden, uitgevaardigd door het Colombiaanse Ministerie van Volksgezondheid. Het gaat hier echter om een kopie waarvan de authenticiteit geenszins nagegaan kan worden en, hoewel het attest vermeldt dat zij verwondingen opliep, biedt het geen zicht op de vermeende dader(s), noch op de precieze omstandigheden waarin uw moeder om het leven kwam. Het vormt dus geen enkel begin van bewijs. Dat de paramilitairen achter haar dood zouden zitten en u ten gevolge daarvan alsnog een vrees voor deze personen zou moeten koesteren, blijft dan ook een blote bewering van uwentwege. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uw verklaringen over uw moeders vermeende doodsoorzaak niet overeenstemmen met de info op het gekopieerde attest. Hoewel u op het CGVS verklaart dat uw moeder drie schoten in het hart kreeg (CGVS, p.10), maakt het document louter melding van snijwonden, zonder meer. Dat u dan later in het kader van een opmerking bij het gehoorverslag schrijft dat u geen ‘schoten’ maar ‘messteken’ bedoelde, is zeer merkwaardig, mede gezien u pas een maand na het persoonlijk onderhoud dat attest overmaakte. Los daarvan gaf u tijdens het CGVS-gehoor geen enkele blijk van eventuele vertaalproblemen en gaf u tweemaal aan de tolk goed te begrijpen (CGVS, p.2, 16).”* De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er een onredelijke toepassing van de bewijslast wordt gedaan en dat verzoekster een begin van bewijs aanlevert door de kopie van de overlijdensakte neer te leggen, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee voorbij gaat aan het feit dat verzoekster verklaarde dat er een gerechtelijk onderzoek naar het overlijden van haar moeder werd gevoerd en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde zinnens te zijn aan haar vader hier documenten over op te vragen (notities PO, p. 10-11), maar geen enkel document hierover neerlegde. Verzoekster heeft bovendien nog contact met een tante in Bogota, aan wie zij daarenboven een juridische volmacht heeft gegeven, en die dus in staat zou moeten zijn om voor verzoekster enig gerechtelijk document in verband met het onderzoek naar het overlijden van haar moeder op te vragen (notities PO, p. 7). Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen afdoende verklaring voor het feit dat zij behalve de kopie van de overlijdensakte, geen ander document in verband met het overlijden van haar moeder neerlegt.

Betreffende de voorgelegde overlijdensakte stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de overlijdensakte vermeldt dat haar moeder een snijwonde in de hals had maar dat haar overlijden veroorzaakt werd door drie schoten in de hartstreek (notities PO, p. 10) en dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat de overlijdensakte snijwonden vermeldt, hetgeen niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen. De Raad stelt vast dat de advocaat van verzoekster op 15 december 2020 via mail de kopie van de overlijdensakte overmaakte aan het CGVS, en hierbij gelijktijdig ook de opmerkingen maakte in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud, en dat de verklaringen van verzoekster over de doodsoorzaak van haar moeder werden gecorrigeerd naar *“ze heeft drie messteken in haar hart gekregen”*. Waar verzoekster opmerkt dat er rekening dient gehouden te worden met de opmerkingen die door verzoekster werden gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud en dat het tijd in beslag neemt om de notities te vertalen, merkt de Raad op dat het

persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 oktober 2020 plaatsvond en verzoekster pas op 15 december 2020 de overlijdensakte aan het CGVS overmaakte en gelijktijdig haar verklaringen wijzigde van schoten naar messteken. De Raad stelt daarbij ook vast dat verzoekster hierbij geenszins verwees naar eventuele misverstanden met de tolk of vertaalproblemen die zouden kunnen verklaren waarom zij schoten en niet messteken vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. Daargelaten dat de overlijdensakte een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde al relatief is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster haar verklaringen aanpast aan het inhoud van het ingediende document, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnt. Verder wijst de Raad er op dat verzoekster al op 11 februari 2020 haar verzoek om internationale bescherming indiende en dus reeds ruimschoots de tijd had gehad om de documenten in verband met het gerechtelijk onderzoek naar het overlijden van haar moeder op te vragen of desgevallend de redenen mee te delen waarom geen enkel document met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek naar het overlijden van haar moeder kan worden voorgelegd. De Raad stelt bovendien vast dat ook in de procedure voor de Raad noch documenten met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek, noch documenten waaruit kan blijken dat dergelijke documenten werden aangevraagd worden voorgelegd en dat verder ook geen overtuigende redenen worden aangereikt waarom deze documenten niet zouden kunnen worden opgevraagd en de redenen waarom deze niet kunnen worden bekomen worden voorgelegd.

5.5. Daargelaten dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat haar moeder werd gedood in 2001 door paramilitairen, stelt de Raad vast dat de handelswijze van verzoekster en haar familieleden na de dood van haar moeder niet strookt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, minstens de ernst van de voorgehouden vrees danig relativeert. Zo motiveert de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekster, haar vader en haar broer na het overlijden van haar moeder nog jarenlang probleemloos in Colombia verbleven: *“Verder dient te worden onderlijnd dat de dood van uw moeder van het jaar 2001 dateert en aldus zeer lang geleden heeft plaatsgevonden (CGVS, p.6 + attest van overlijden toegevoegd aan groene map administratief dossier). Nadien bent u nog gedurende acht jaar in het land gebleven, waarvan zeven jaar in Bogota, tevens dezelfde streek waar uw moeder vermoord zou zijn (CGVS, p.4). Dit doet twifelen aan de gevaarlijke situatie voor u in Colombia waarnaar u refereert. Men kan er immers van uit gaan dat, indien uw vader werkelijk vreesde dat het leven van u en uw broer in gevaar waren, hij allicht geen zeven jaar zou talmen alvorens jullie uit die stad weg te halen. Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat de concrete aanleiding voor jullie uiteindelijke verhuis naar El Salvador niet zozeer de problemen in Colombia waren, dan wel het feit dat uw vader daar een job had gevonden en een vrouw had leren kennen die daar reeds woonde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p.3). Overigens maakt u nergens in uw verklaringen melding van een eventuele asielaanvraag in El Salvador omwille van de problemen die uw gezin zou hebben gekend in Colombia. Nochtans geeft de bij het administratief dossier gevoegde informatie aan dat dergelijke asielprocedure sedert 2002 bestaat en dat onder meer Colombianen er gebruik van maakten.”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht vast dat het feit dat zowel verzoekster als haar vader over de jaren heen meerdere keren terugkeerden naar Colombia de ernst van haar geuite vrees voor represailles door de paramilitairen ondermijnt: *“Bovendien is het, rekening houdend met uw relaas, zeer eigenaardig dat u sinds uw verhuis naar El Salvador nog minstens 4 keer op eigen initiatief teruggereisd bent naar Colombia. Zo verklaarde u dat u in 2010 gedurende twee maanden terugging en nog een week in april 2016 (CGVS, p.9). Verder blijkt uit de stempels in uw paspoort dat u eveneens in Colombia verbleef van 3 december 2016 tot 9 januari 2017 en van 3 december 2017 tot 16 januari 2018 (zie groene map administratief dossier). Dit alles strookt niet met uw bewering als zou u niet kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u er vreest gedood te worden (CGVS, p.12). De beweegredenen die u aanhaalde voor die reizen kunnen overigens niet overtuigen. Dat u in 2010 moest terugreizen omdat u schooldocumenten nodig had om zodoende verder te kunnen studeren in El Salvador (CGVS, p.12), valt niet ernstig te nemen. Zulke formaliteiten kunnen immers gemakkelijk via (al dan niet elektronische) post geregeld worden. Dat u in die andere periodes moest terugkeren om de erfenis van uw moeder te regelen, kan evenmin overtuigen. Per slot van rekening stierf moeder reeds in 2001 en kon u uiteindelijk dan toch een volmacht geven aan uw tante in Colombia (CGVS, p.7, 12). De geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging en/of ernstige schade wordt verder ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw vaders situatie. Zo liet u uitschijnen dat uw moeder vermoord werd bij wijze van een vergeldingsactie door de paramilitairen, dit omwille van de liefdadigheidsactiviteiten van uw vader (CGVS, p.10). Na haar dood zou hij nog verschillende keren bedreigd geweest zijn via de telefoon (CGVS, p.11).*

Uw vader zou dan ook de hoofdoorzaak zijn van de problemen van jullie gezin, volgens u zou hij om die reden nooit meer teruggekeerd zijn naar Colombia na jullie verhuis naar El Salvador (CGVS, p.11, 12). Echter blijkt na analyse van zijn Facebookprofiel dat hij wel degelijk nog teruggekeerd is naar Colombia in 2019 en daar tal van vakantiekiekjes over publiceerde (zie blauwe map administratief dossier). Het feit dat uw vader überhaupt terugreist, alsook dat hij open en bloot zijn locatie in Colombia prijsgeeft, ondergraaft dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aldaar. Bovendien laat dit het CGVS toe te vermoeden dat uw verklaringen bedrieglijk zijn, aangezien u letterlijk stelde dat uw vader nooit meer teruggereisd was naar Colombia (CGVS, p.12)." De Raad stelt vast dat verzoekster er evenmin in slaagt deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij stelt nog "amper" terug te zijn gekeerd naar Colombia, doch weerlegt de door het CGVS aangehaalde verblijven in Colombia niet. Samengenomen verbleef verzoekster in het totaal meer dan vier maanden in Colombia. Dat verzoekster in 2010 twee maanden in Colombia diende te verblijven voor het verkrijgen van schooldocumenten acht de Raad niet aannemelijk, te meer daar het verkrijgen van de schooldocumenten, hoe belangrijk deze documenten ook kunnen zijn, niet opweegt tegen een werkelijke vrees voor vervolging. De Raad kan dan ook de stelling in het verzoekschrift dat het om een noodzakelijke verplaatsing ging, niet bijtreden. Betreffende de erfenis stelt de Raad vast dat verzoekster ondertussen een juridische volmacht regelde voor haar tante zodat ze niet meer terug hoefde te gaan naar Colombia (notities PO, p. 7), en dringt zich dan ook de vraag op waarom verzoekster deze volmacht niet eerder regelde, zodat zij zich niet meer gedwongen zou zien de risicovolle reizen naar Colombia te ondernemen. Hier wordt in het verzoekschrift geen enkele verklaring voor gegeven.

Verder in de bestreden beslissing wordt er nog terecht geargumenteed: *"In het licht van al het voorgaande kan uw verklaring, als zouden de paramilitairen u in het vizier hebben gehad tijdens uw laatste verblijf naar Colombia, bezwaarlijk voor waar worden aangenomen (CGVS, p.7, 12). Het is namelijk hoogst ongeloofwaardig dat uw tante, toevallig wanneer u in Colombia bent, dergelijk telefoontje krijgt via derden terwijl zij in het eerdere verloop van haar leven geen enkele noemenswaardige problemen heeft gekend (CGVS, p.7). Overigens heeft u zelf tijdens uw verschillende reizen naar Colombia nooit rechtstreeks te maken gekregen met bedreigingen of enige vorm van laster, cf. uw verklaringen. Indien het de paramilitairen menens was, zouden zij wellicht iets van zich laten horen hebben gedurende de 19 jaar na uw moeders dood, in casu quod non."* De Raad stelt vast dat verzoekster ook deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Bijgevolg besluit de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor paramilitairen in Colombia.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, toont verzoekster niet aan dat zij een individueel reëel risico loopt om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI Focussen “*Republique de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen heeft te kampen met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in

hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>. Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekster over haar herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogota worden beoordeeld. Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Bogota geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift slechts naar landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en brengt verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Bogota, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoekster in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekster de beweerde problemen niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET